

Luk 17,5-10

- af karl Lund

I dag handler det om tro - og vel at mærke kristen tro. Der findes mange slags tro i vore dage. Folk tror meget forskelligt, og folk tror på meget forskelligt nu om stunder. Men i dag skal det handle om kristen tro – den tro, som vi møder i Bibelen, og som Jesus var optaget af - og den tro, som vi døber de små børn på og til. Og den tro, som vi aldrig bliver færdige med.

Der er det ved kristen tro: Man bliver aldrig færdig med den! Man når aldrig til det punkt, hvor man kan læne sig tilbage og siger: Endelig, nu er jeg blevet færdig med min tro - nu er den som den skal være, og så kan jeg bruge tiden på noget andet. Troen på Gud og Jesus udfordrer os hele tiden, når tænker på den verden, vi lever i, og når vi læser i Bibelen eller er sammen med andre kristne. Når det gælder troen, er vi konstant udfordret.

Jeg har lidt svært ved at forestille mig, at man kan nå dertil, hvor man bliver oven ud godt tilfreds med ens egen tro – og synes, at den er lige præcis sådan som den skal være! Det forholder sig snarere modsat. Tilfredshed med egen tro, er snarere et tegn på, at troen er i fuld gang med at forsvinde.

Da Jesus havde fundet og kaldet disciplene, holdt han en tale til dem. På mange måder var det en fantastisk tale, som helt sikkert overraskede disciplene, og gav dem noget at tænke over.

Talen indledte Jesus med at sige: *”Salige er de fattige i Ånden, thi Himmeriget er deres.* Tankevækkende ord. Man kan være rig ved at være fattig. Kort derefter føjede Jesus til: *”Salige er de som hungre og tørster efter retfærdighed”*

Læg mærke til ordene *hungre og tørster*. Det er jo sådan troen ytrer sig. At tro er at hungrer og tørste efter Guds retfærdighed. Den retfærdighed, som lader nåde gå for ret. Den retfærdighed som tilregnes for Jesu Kristi skyld. Kristen tro opleves som en hunger og tørst efter Guds retfærdighed og det, Gud gerne vil give os.

Den onde Djævel tror også på Gud – ingen tvivl om det! Han tror, at Gud findes. Ja, han tror endda, at Gud er god og kærlig og retfærdig og evig osv. Men han hungre og

tørster ikke efter Guds retfærdighed – eller efter Guds nåde og kærlighed og fred. At hunge og tørste efter Guds retfærdighed, det er: gerne at ville have det levende vand, som vi hørte om sidste søndag.

Jeg har kendt et ældre ægtepar, som for længst er døde. For dem var søndagen en højtidssdag, de så frem til. Søndag formiddag tog de deres pæne tøj på og gik kirke. Og hvis nogen fandt på at invitere dem til formiddagskaffe i kirketiden, takkede de pænt Nej. Søndag formiddag var deres plads i kirken.

Og så kan man spørge: Hvorfor er der nogen, som trofast sætter sig på kirkebænken søndag formiddag? Er det en god vane? – JA! Er det fordi de holder af salmerne? – JA! Og der kan sikkert være mange andre gode grunde til at gå i kirke.

Men den inderste grund er en hunger og tørst efter det levende vand, efter Guds retfærdighed. Søndag formiddag stiller Gud denne hunger og tørst. Det er det, der gør søndagen til noget særligt – en helligdag!

Med det lys som baggrund, er der intet underligt eller forkert i, at disc. kom til Jesus og bad Ham om at give dem en større tro. ”Giv os en større tro!” sagde de til Jesus.

Nu ved vi ikke, hvilken svar de havde forventet at få. Måske havde de regnet med, at Jesus ville sige noget i retning: *Kære disciple. Det er dejligt, at I gerne vil have en større tro, og der er ikke noget, jeg hellere vil give jer end en stor tro.* Måske havde de ligefrem haft den opfattelse, at disciple skal en stor tro.

Men Jesus svarede slet ikke noget i den retning. Hans svar har helt sikkert overrasket dem. De spørger om det største, men Jesus svarer med det mindste. Et sennepsfrø. Havde I en tro som et sennepsfrø, siger Jesus, kunne I sige til et træ, at det skal rykke sig selv op med rod og plante sig i havet.

Og meningen er selvfølgelig ikke, at Jesus gerne så, at de begyndte at rykke træer op og smide dem i havet. Det turde være tydeligt for enhver.

Kristen tro er noget helt andet og gør noget helt andet. *Den lukker op for den verden, hvor de store muligheder kommer fra,* siger Rudolf Arendt. Og den verden vil Jesus gerne, at disciplene får øje på. Troen lukker op indtil Guds verden, hvor vi kan se Guds storhed og herlighed.

Når Jesus svarer på det største med det mindste, så er det dybest set, fordi Han vil fortælle os, at det vigtigste slet ikke er, om vi har en stor tro eller en lille tro. Det vigtigste er at vi tror på Ham. Om troen er lille eller stor, gør ingen forskel. Den store forskel er, at vi tror på Gud.

Det fortælles om biskop Bjerggrav, at han engang under krigen fik besøg af en landsmand, der fortalte at en fælles bekendt var blevet taget af tyskerne. Og nu var det magtpåliggende for landsmanden, at også biskoppen ville bede for den tilfangetagne ven, hvis fremtid var ganske uvis.

Biskop Berggrav fortæller, at det gjorde han. Hver dag bad han til Gud for den unge mand. Men samtidig med at han bad, kunne han ikke lade være med at tænke: *Tyskerne sætter da bare flere vagter med skarpladte maskingeværer.* Og det plagede ham, at han tænkte sådan.

Efter krigen viste det sig, at det hele endte som det skulle, men da det hele stod på, kan det godt være at biskoppen gerne havde tilsluttet sig disciplenes ønske om en større tro. Men det ville ikke have ændret ret meget.

Det er ikke en stor tro, der udretter mirakler, men troen på en stor Gud – om end troen er lille. Når der sker undere – og det gør der stadigvæk, og Gud ske tak for det – når Gud den dag i dag, hjælper os på forskellig vis ved at gøre undere, så er forklaringen ikke, at nogen har en stor tro, men at vi har en stor Gud.

Hellere en lille tro på en stor Gud – end en stor tro på en lille Gud.

Når det er sagt, så kunne man forestille sig, at disc. – og for den sags skyld også mange andre – sige: *Når nu en stor tro ikke er det vigtigste, men at Gud er en stor Gud, hvorfor viser Gud så ikke Hans storhed ved at gøre det og det – og hvorfor tillader Han at det sker så meget ondt osv. osv.?*

Jeg kan godt forestille mig, at Jesus med sidste del af denne søndags evangelietekst gerne vil sige noget til dem, der stiller sådanne spørgsmål – og derved går i kødet på Gud. Og det er fuld tilladt!

Jeg kan godt forestille mig, at Jesus gerne vil gøre det klart, at Gud ikke er en gammel rar bedstefar, der skaber en ”feel good” stemning omkring sig, og derfor skal der i kirken og i gudstjenesten være åh så hyggelig og fredsommelig. Nej. Gud er Gud om alle land lå øde og Gud er Gud om alle mand var døde. Det betyder, at Gud er en hellig Gud, som vi må bøje os for og rette os efter.

Spørgsmålet er ikke om det, Gud siger i Bibelen behager os eller ej, men at vi retter os efter det. Der er og der skal være plads til forskellighed, men vi må være fælles om at sætte Bibelen højt i ære og tage ordene til hjerte.

Det betyder, at der er nogen i den nuværende regering, der lige skal tænke sig om en ekstra i spørgsmålet om, hvem der har vigepligt: demokratiet eller Gud.

Jeg er en kæmpe tilhænger af vort lands demokrati, men jeg er dybt bekymret, hvis demokratiet på den måde skal gøres til øverste autoritet.

Jesus taler om tjenere og hvad tjenere skal gøre. Hvad forventes der af dem? Forventes det af tjenere, at de sætter sig til bords og spiller husherrer og bliver vartet op, som om det var dem, der bestemte? Nej. Af tjenere forventes det, at de er tjenere. Hvis man ansætter folk til at gøre et bestemt stykke arbejde, så er forventningen, at det bliver gjort. Sådan er de helt elementære spilleregler.

Så hvis f.eks. fabriksarbejdere i blå kedeldragter på Vestas satte sig til rette i direktionslokalet og begyndte at agere bestyrelse og ledelse, så ville deres tid i Vestas nok blive kortvarigt. Alle ville opfatte det som en alvorlig og uhørt provokation, som skal straffes.

Jeg hører Jesus sige noget i den retning – men gå selv hjem og tjek efter.

Og én ting mere. Kristen tro er ikke bare tro – den er også *lydighed*. Tro og lydighed hører sammen. Nøje sammen. Tro på Gud er lydighed mod Gud.

Derfor er Abraham det helt store eksempel på et menneske med den rette tro. Han adlød Gud. Han forlod sin hjemegn og rejste til et fremmed land. Han troede på Guds løfter om et land og et folk, selv om han var barnløs til langt op i årene. Han tog Isak med til Morija-bjerg for at ofre ham der. Men da han lige skulle til at slå sin søn ihjel, råbte en engel fra Himlen til ham og sagde: Lad være, nu ved jeg at du frygter Gud og gør, hvad Han siger.

Beretningen om Abraham er en beretning om tro og lydighed. Og denne sammenhæng mellem tro og lydighed bliver understreget i dag med det Jesus siger til slut i dagens tekst.

Gud er kærlighed, og kærligheden kommer fra Ham, og den kærlighed får vi lov til at tage imod og leve i og blomstre i. Men Gud er også en hellig Gud, og det betyder, at vi er ikke Guds rådgiver eller spindoktorer. Vi kan ikke se Gud i kortene, men må bøje os for Hans ord og vilje.

Det vigtigste er ikke at forstå Gud, men at bøje sind, hjerte og knæ for Ham i tro og lydighed. Og synge med Kristian Østergaard: *Herre, jeg vil gerne tjene – tjene dig og dig alene.*

Amen!